Stefanita Krónika

A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja

VI. Évfolyam, 2. szám *2014. december*

VITA CONSECRATA

(Gondolatok a megszentelt élet évének adventjében)

„Tanuljatok meg jót tenni: keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltassatok igazságot az árvának, s védelmezzétek az özvegyet!" (Iz. 1, 17.)

Ferenc pápa azt kéri tőlünk, lovagoktól is, hogy ebben a megszentelt évben újítsuk meg létünket az Evangélium szerint, azáltal, hogy *toto corde*, egész lényünkkel beleadjuk magunkat abba az üdvözítő találkozásba, amely átformálja egész életünket.

Szent II. János Pál pápa a ***Vita consecrata*** kezdetű apostoli buzdításában írja: *„Nemcsak dicsőséges történelmetek van, amelyet fel kell idéznetek és el kell mesélnetek, hanem hosszú történelem áll előttetek is, amelyet még építenetek kell! Tekintsetek a jövőbe, amely felé a Szentlélek indít benneteket, hogy továbbra is csodálatos dolgokat vigyen végbe általatok."*

Ferenc pápa egy közös reflexióra hív bennünket is, hogy őszintén összevethessük életünket az Evangéliummal. **Azt a célt tűzzük ki magunk elé, hogy merjünk evangéliumi döntéseket hozni, megújulási törekvéseinknek legyenek gyümölcsei és legyünk termékenyek az örvendezésben**.

Ennek jegyében fogalmazta meg Ferenc pápa ***„A megszentelt élet évének"*** fő célkitűzéseit, amelyeket egyházi lovagrendünknek is meg kell fontolnia. – a fő célkitűzéseit vastaggal is kellett szedni, nemcsak dőlttel és az utána következő részt pedig nem kellett dőlttel szedni!

1. ***Hálával tekintsünk a múltra!*** Ismerjük meg rendünk kezdeteit, történelmi fejlődését és mondjunk köszönetet érte Istennek. Fedezzük fel a múlt értékeiben az ihlető szikrát, az elődeinket mozgató eszményeket, terveket, értékeket. **Tudatosítsuk ezeket, s legyenek ezek ihletőink a jelen és a jövő cselekvéseiben.**

2. ***Szenvedéllyel éljük meg a jelent!*** **Engedjük, hogy az Evangélium megszólítson minket.** Rendi karizmáink folyamatosan gazdagodjanak és alkalmazkodjanak a korhoz és körülményekhez anélkül, hogy eredeti jellegükből veszítenének.

3. ***Öleljük át a jövőt reménységgel!*** A remény alapját az adja, akibe bizalmunkat vetettük, és akinek „semmi sem lehetetlen". Ez a remény nem csal meg, hiszen tudjuk, hogy **a Szentlélek az, aki ösztönöz minket előre.**

A megszentelt élet évéhez kapcsolódó várakozások:

1. ***Legyünk az öröm hirdetői!*** **Életünk által tanúságot tudunk tenni a Szentírás szavainak igazságairól.** *„Amikor gyengének bizonyulok, akkor vagyok erős"* (2 Kor. 12, 10.)

2. ***Ébresszük fel a világot!*** A próféta megkapja Istentől azt a képességet, hogy fürkéssze a történelmet, amelyben él, és értelmezze annak eseményeit: őrszemként őrködik az éjszakában, és tudja, mikor érkezik a hajnal (vö. Iz. 21, 11–12.).

3. ***Legyünk a kommunió szakértői!*** **Egymás megszólása, a pletyka, az irigység, a féltékenység, a veszekedés mind olyan magatartásforma, amely nem kaphat helyt házainkban**. Ezen előfeltétellel a szeretet előttünk megnyíló útja valósággal végtelen, mert arról

van szó, hogy elfogadjuk és befogadjuk egymást. Figyeljünk egymásra, osszuk meg anyagi és lelki javainkat, gyakoroljuk a testvéri figyelmeztetést, különleges tisztelettel bánjunk a leggyengébbekkel. **Ez az „együttélés misztikája", amely „szent zarándoklattá" teszi életünket.**

4. ***Induljunk az egzisztenciális peremterületek felé!*** Ne zárkózzunk magunkba, ne maradjunk problémáink rabjai. **Akkor találunk életet, ha adjuk az életet, akkor találunk reményt, ha adjuk a reményt, akkor találunk szeretetet, ha adjuk a szeretetet.**

5. ***Tegyük fel a kérdést: mi az, amit Isten és az emberiség ma kér?*** **Alaposan gondoljuk át jelenlétünket az egyház életében**, valamint azt a módot, ahogyan válaszolunk a környezetünkből folyamatosan érkező új igényekre, a szegények kiáltására. Figyeljünk oda a világ szükségleteire és tanulékonyan kövessük a Lélek indításait.

Korencsi Attila CSR

LECTORI SALUTEM

CHRISTUS VINCIT!

„Mert mindenki, aki az Istentől született, legyőzi a világot. És ez a győzelem - győzelem a világ fölött - a mi hitünk." (1 Ján. 5, 4.) Gyertyák hunytak ki. Az éjszaka sötétebb lett, mert elmentetek. Nem jöttök vissza soha már, többé nem szóltok hozzánk itt maradottakhoz. Csupán lelketek, lényetek egy darabját őrizhetjük szívünkben, melyet most áthat a kétségbeesés, mert gyengék és esendők vagyunk. Mi, akik magunkra maradtunk, félünk. Félünk, mert féltjük önmagunkat, annak tudatában, hogy küzdelmeink és feladataink nélkületek csak nehezebbek lesznek, mert minket is fenyeget az elmúlás, hiszen ránk is a közös sors vár: mennünk kell, ha elrendeltetik. Testvéreink, Zsuzsanna és József, nyugodjatok békében. Tisztességben éltetek, s aki ismert Benneteket, tudta, hogy **erényes és igaz emberek voltatok, szelíd és áldozatkész keresztények, akik joggal bizonyultak méltónak a lovagi címre.** Emléketek hozzátartozóitokban és bennünk, rendtársaitokban él tovább. Most Advent van, a várakozás ideje, melyet áthat a megváltás ígérete. Ez ad nekünk reményt és erőt, hogy legyőzzük félelmeinket és örömmel énekeljünk. **Isten az élet teremtője, maga az Élet, aki magához hívja valamennyi gyermekét.** Bizakodjunk, hogy Testvéreink - akiknek immár semmi sem fáj - az Úr kegyelméből már megkapták az örök élet jutalmát és Krisztus hű katonáiként az égi sereget erősítik. *„Nem pusztulásra ítélt, hanem elpusztíthatatlan magból születtetek újjá, az Isten élő és örök szava által."* (1 Pét. 1, 23.) Földi útjuk végén várt rájuk a csodálatos találkozás, amit minden élő ember valaha remélhet, mert aki meghallja e szavakat, megnyugvásra talál, eggyé válva az Örökkévalóval:

„Békesség veletek! Alleluja! Én vagyok, ne féljetek! Alleluja!"

Winkler Márton CSR

„EZ A NYUGALOM NEM JELENT TÉTLENSÉGET”

(Szabó Géza atya köszöntésére)

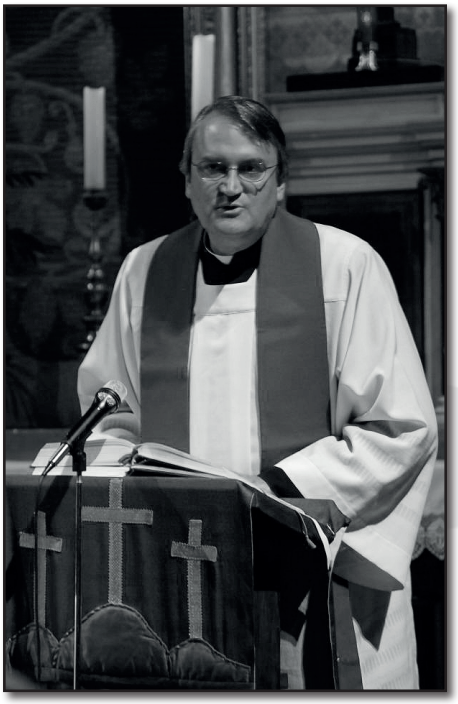

„Most már visszavonultan, nyugalomban élek, azonban ez a nyugalom nem jelent tétlenséget: szüntelenül imádkozom és hálát adok elsősorban az Úrnak, hogy méltónak talált a papi szolgálatra, Szüleimnek, akik, amíg tehették mindvégig mellettem álltak, testvéremnek, tanáraimnak, elöljáróimnak, paptársaimnak, civil munkatársaimnak, akikkel közösen munkálkodhattunk a legnagyobb terven, azaz Krisztus dicsőségén.”

Szabó Géza protonotárius kanonok, a Szent István Bazilika nyugalmazott plébánosa és a Szent Jobb őre idén ünnepelte pappá szentelésének 60. évfordulóját. Június 1-jén, gyémántmiséjén, az Avilai Nagy Szent Teréz templomban - ahol nyugdíjas éveiben lelkipásztorként öt éven át szolgált - így fogalmazott: *„Ha gondolatban rátekintek a magam mögött hagyott 83 évre, először drága Szüleim jelennek meg előttem. Az édesanyai aggodalmak, az édesapai hősies áldozatvállalás segített abban, hogy 1949-ben bevonulhattam az Esztergomi Érseki Szemináriumba, ahol megkezdhettem a felkészülést a papi életre. A teológiai ismeretek elsajátítása mellett áhítatot, fegyelmet, a rend megtartásának fontosságát tanulhattam meg. Mindezekért Szüleimnek, tanáraimnak, nevelőimnek most is köszönetet mondok! De mindenekelőtt leborulva, a Mindenhatónak adok hálát, hogy kegyelme által, 60 évvel ezelőtt megvilágosított, pappá lehettem és az isteni kegyelem megnyilatkozhatott bennem és általam.”*

Géza atya egész papi életére ez a hála és köszönet a jellemző. Mostani betegsége és testi gyengesége idején is mindig mindenkinek mindent megköszön. Angyalföldről a Váci útról származik, ahol szüleivel a Rokolya utcába jártak, majd pedig lelkileg egyre inkább kötődött a Huba utcához, a „Kármelhez.” Lelkületében a Szűzanya iránti tisztelet és szeretet abban is megnyilvánult, hogy mint költő, egyetlen verses kötete a *Loretói litánia*, a Szűzanya megszólításaira írt verseit tartalmazza. Írásai, versei az akkori katolikus sajtóban jelentek meg.

1954-ben történt pappászentelése után a Rákosfalvi templomba került káplánnak, ahol munkatársaival, híveivel életre szóló kapcsolatokat teremtett. Tizenkét év káplánság után a Belvárosban, az alsóvizivárosi, majd a Szent Anna templomban szolgált, ahonnan 1969-ben a farkasréti templom építésére kapott megbízást. Még kész sem volt a templom, amikor 1972-ben a budai Szent Imre Plébánia plébánosa lett.

Akkoriban ott még nem működhettek a ciszterek, de **ő mindig ébren tartotta a plébánia alapítóinak hagyományait és olyan pasztorális élet bontakozott ki tíz évi plébánossága alatt, mely tömegeket vonzott a Szent Imrébe.** Maga köré gyűjtött idős atyákat, olyanokat, akik abban az időben állami nyomásra nem működhettek, mint például *Olaffsson Placid* bencés atyát, aki megjárta a Gulágot is. Fiatal káplánjai, *Bolberitz Pál, Mádai István, Kállay Emil, Horváth István* atyák voltak, akik bátran szolgálhattak és akiknek **szeretetteljes papi közösséget teremtett.** Ezt a hívek is látták, és élvezték ennek a lelkipásztori életnek a gyümölcseit.

Prédikációi, triduumai, búcsúi beszédei, írásai rendkívüli szellemi műveltségről, történelmi, irodalmi olvasottságról, finom, költői stílusról árulkodtak. 1982-ben nevezték ki az akkor még romos Szent István Bazilika plébánosává. Feladata nem csupán a templom külső-belső felújítása lett - amit az évtizedek során maradéktalanul teljesített - hanem a Szent Jobb kultuszának feleleventése is és sokat küzdött azért a magasztos célért, hogy a bazilikát a magyarság nemzeti szentélyévé formálja.

Még a kommunizmusban újraszervezte augusztus 20-án a Szent Jobb körmenetet és 1988-ban a Szent Jobb Országjárását, amely **magyarok millióit mozgatta meg és ösztönözte imádságra, lelki összefogásra Édes Hazánkért.** Ezt folytatta és teljesítette ki a rendszerváltás után is.

Közvetlen, mindig előzékeny emberi stílusa, tisztelettudó és tiszteletet parancsoló egyénisége sokakat vonzott. Mint pap, olyan példakép volt sok fiatal számára, hogy különböző lelkipásztori állomáshelyeiről, összesen tizenketten vannak, akik „kedvet kaptak” a papi hivatásra és meghallva az Úr hívását, lelkipásztorok, szerzetesek lettek. Sok világi munkatárs segítette őt szerteágazó tevékenységében, akiknek mindig kifejezte háláját az Egyházért végzett fáradozásukért. Tiszteli és megbecsüli embertársait. **Ő maga is egy olyan ember, akinek emberségére tudta Isten felépíteni az ő papságát.** Sokak szeretete és tisztelete övezi életét, életművét, de leginkább azoké, akiknek lelkivezetőjeként szolgálja Urunkat, Jézus Krisztust. **Olyan ember, aki soha senkiről rosszat nem mond, mindig azt keresi, kinek hogyan lehet megbocsájtani, segíteni.** Isten ezért biztosan meg fogja jutalmazni őt.

Az Úr áldja és segítse őt idős korában, amikor már csak az imádságnak él, ahogyan ezt a gyémántmiséjén is megfogalmazta: *„Most már visszavonultan, nyugalomban élek, azonban ez a nyugalom nem jelent tétlenséget: szüntelenül imádkozom és hálát adok elsősorban az Úrnak, hogy méltónak talált a papi szolgálatra, Szüleimnek, akik, amíg tehették mindvégig mellettem álltak, testvéremnek, tanáraimnak, elöljáróimnak, paptársaimnak, civil munkatársaimnak, akikkel közösen munkálkodhattunk a legnagyobb terven, azaz Krisztus dicsőségén. Imádkozom valamennyi lelkipásztori állomáshelyem híveiért, akik tiszteltek és szerettek, akik hallgatták és követték az általam közvetített Isten szavát, akik gondoskodtak rólam és óvták és óvják most is egészségemet. Ígérem, majd ha hazatérek és a legfőbb Bíró elé állok, senkiről sem feledkezem meg.”*

Horváth Zoltán

EGY ÖRÖKKÉ FÉNYLŐ CSILLAG

(Marssó Zsuzsannára emlékezve)

„Csillagok születnek és kihunynak de fényük örökké megmarad." E lélekgyönyörködtető gondolat volt olvasható rendtársunk, Marssó Zsuzsanna mester gyászjelentésén, aki 2014. augusztus 24-én, életének 76. évében hunyt el. Ismerve Őt elmondhatjuk: olyan csillag volt, melynek fénye örökké megmarad, s mostantól, földi ragyogása végeztével az Úrnak tetszően tündököl tovább az égi hazában.

A kistarcsai temetőben tartott gyászszertartáson János apostol örökbecsű igazsága hangzott el, aki evangéliumában Jézus az utolsó vacsorán elhangzott szavait idézte fel: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyám házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok."* (Jn. 14, 1-3.) A bölcs tanítást Tamás közbevágása töri meg, melyet az ismeretlentől való félelem, a gyengeség és a bizalmatlanság mondat: *„Uram, nem tudjuk, hova mégy, hát hogy ismerhetnénk az utat?" „Én vagyok az út, az igazság és az élet – válaszolta Jézus. – Senki sem juthat el az Atyához, csak általam."* (Jn. 14, 5-6.) **Ezzel oszlatja el Krisztus az emberben lévő kételkedést, rámutatva: aki benne hisz, örökké él.**

Lovagrendünk papja, Varjú Imre atya prédikációjában párhuzamot vont: annak ellenére, hogy úgy tűnik, a halál civilizációjában élünk, mert minden azt harsogja, hogy csak a halál van, a bűn és a pusztulás győzedelmeskedik, **valahol mélyen bennünk él a feltámadás iránti belső, ellenállhatatlan vágy, amely az örök élet reménye**. Imre atya rávilágított, szeretett rendtársunk halála és temetése **alkalmat ad arra, hogy megvizsgáljuk a hitünket és a jövőbe vetett reményünket**, hiszen arról a jövőről van szó, amelyben újra találkozhatunk szeretteinkkel. **Erről a jövőről mondja a Szentírás, hogy ott már nem lesz félelem, sem halál, hanem boldog, örök élet Istennel**.

Nagymesterünk búcsúbeszédében kitért rá, hogy Zsuzsanna testvérünk **mindvégig kitartott az Úr, a magyar nemzet és szeretett férje mellett, elfogadta a gyermekeket, akiket a teremtő adott és tisztességben felnevelte őket keresztény, magyar embereknek**. Mester testvérünkre valamennyien példaként kell tekintsünk, hiszen **szeretetével tartotta össze családját**, példát mutatva azokban a nehéz időkben, amikor a család intézményének szétrombolása folyt, **mindig az Alapokmány, az ágostoni Regula és az Egyház útmutatására alapozva élte életét, hathatósan elősegítve a Lovagrend tisztaságának megőrzését, a megerősödést és a továbbépülést**.

Az örök világosság fényeskedjék Zsuzsannának, amely fénynek immár Ő is részese.

Winkler Márton CSR

A VÉGSŐ PÁRBESZÉD

(In Memorian Banga József)

Idén, 2014. október 10-én, életének 75. évében Banga József lovagtársunk visszaadta lelkét Teremtőjének. Búcsúztatása 2014. október 29-én volt, az Avilai Nagy Szent Teréz templomban.

Búcsúbeszédében lovagrendünk Nagymestere többek között kitért arra is, hogy József testvérünk **Isten által rendelt életét – útját egy különösen nehéz időszakban, javarészt a XX. század diktatúrája közepette kellett végigjárnia. Ezen az úton – lovaghoz illően és méltóan – elsősorban a szeretet és az Isten, a Haza és a család, valamint a Lovagrend iránt érzett hűség vezette végig.**

Betegségét lovaghoz méltó, példaértékű alázattal és türelemmel viselte; bátran tekintve annak végére, mivel minden bizonnyal nem csak bízott benne, de tudta is, hogy az út végén az Úr mellett szeretett felesége, Irénke is ott várja. Így joggal bízhatunk abban – ahogyan az gyászjelentésén is szerepelt – miként az Úrnak élt és az Úrnak is halt meg, úgy az Úr befogadta őt mennyei – égi országába, az örök boldogságba.

„Ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úrei vagyunk." (Róm. 14, 7-8.) A szentbeszédben a szertartást végző atya **a halált** nem számadásként, hanem **párbeszédként mutatta be, aminek során az ember elmondhatja az Istennek, hogy minek örült, milyen jó dolgok érték az élete során, valamint beszámolhat a csalódásairól is, és azokról a dolgokról, amik nem sikerültek neki, vagy amiket másképpen szeretett volna.**

Nagyon remélem, hogy ezt a párbeszédet az Irénkével való viszontlátás öröme járta át, és hogy a jóról, valamint az igazi sikerekről való beszámolásban bővelkedett; míg a csalódásokról és az addig megválaszolatlan kérdésekről csak kevés szó esett…

Ilyenkor, amikor valakitől végleg és örökre elbúcsúzunk, **végigtekintünk az életén és egy kicsit a sajátunkhoz is hozzámérjük. Így tettem én is**. Bár József rendtársunk életének csak utolsó éveit volt szerencsém megismerni, már ez a közel egy évtized is elég volt arra, hogy **most, miközben Rá emlékezek, azon legyek, hogy ezentúl az én életemben is ugyanolyan helyet és hangsúlyt kapjanak a már említett erények, mint az övében**.

Remélem, hogy majd sikerül mindezeket megvalósítanom, **és ha majd eljött az én időm, akkor majd énrám is úgy fognak emlékezni az utánam maradottak, mint ahogyan most mi emlékezünk József rendtársunkra.**

Varga Balázs Imre CSR

ZARÁNDOKLAT A CELLI SZŰZANYÁHOZ

Mariazell Közép-Európa egyik legjelentősebb Mária-kegyhelye, a lassan teljesen kiépülő Mária-út „nyugati kezdete". Évszázadok óta várja és fogadja a hívők látogatását, akik töretlenül bíznak a csodatévő Szűzanya segítségében.

A városka igazi ékszerdoboz Stájerországban: hegyek övezte völgyek találkozásánál fekszik, így fenséges természeti panoráma fogadja a megfáradt utazót. Hát még ha gyalogosan érkezik a zarándok, ahogyan ezt a mai napig sok ezren teszik… Hágókon, völgyeken, hegyi utakon történő több órás utazás után érkezhetünk a hangulatos városkába, ahol kiemelten központi szerepet kapott az óriási és gyönyörű bazilika. Természetesen „illik" alaposan körüljárni a csodás „kettős templomot", mielőtt tiszteletünket tesszük a Szűzanya előtt.

Elődeink már a 13. századtól érkeztek e helyre, manapság is töretlen népszerűségnek örvend a kegyhely. A bazilika legfontosabb kincse a 48 centiméteres, fából készült, kis Jézust karjában tartó Mária kegyszobor, melyet évente többször öltöztetnek díszes ruhákba. Mariazell másik fontos kincse a Nagy Lajos király által adományozott Szűz Mária kép.

Felemelő érzés együtt imádkozni, énekelni: kéréseinket, kívánságainkat és hálánkat kifejezve köszönetet mondani Szűz Máriának a jótéteményeiért. **Csendes imával Szűzanyánk oltalmába ajánlottam Rendünket az előttünk álló küzdelmes évekre.**

Pavlicsek Zsolt CSR

OSLI – A MOSOLYGÓS SZŰZANYA OTTHONA

Minél keletebbre élünk hazánk nyugati szélétől, sajnos annál kevésbé ismerik a magyar katolikus emberek ezt a Rábaközi búcsújáró helyet. Osli kedves kisközség a Hanságtól kissé délre, Győr-Moson-Sopron megyében, melyet személyes tapasztalataim alapján méltán jellemezhetek rendezett közterületekkel és igen barátságos lakókkal. Talán a Mosolygós Szűzanya kegyhely lelkisége is teszi mindezt, így ér össze földi és mennyei, égi és emberi… Gyönyörű a templom, szívélyes a fogadtatás, mely a bejelentkezett zarándok-látogatót fogadja.

Már az első pillanatban öröm tölti el a búcsúra vágyót, végleg szívünkbe fogadva a kegyhelyet. Jelenlegi plébánosa dr. Szaradits József atya büszkén mesél a Nagyboldogasszony tiszteletére szentelt templomról, az 1390-ben épített első kápolnáról és a behelyezett Mária-képről, melyhez járulva sok csodás gyógyulás történt.

A képrombolás és török dúlás után került 1690-ben a jelenlegi kegyszobor a templomba Eszterházy Pál nádor által. A kegyhely Mária szeplőtelen fogantatása és születése ünnepeire kapott teljes búcsúengedélyt XIV. Benedek pápa által. Az öltöztetett Mária-szobor a mai napig is kap fogadalmi ajándékként ruhákat, melyeket időszakonként cserélnek a helyiek.

A helyi hívek jó emlékeket őriznek a közelmúltban elhunyt előző (perkátai származású) plébánosukról Bálizs Péter atyáról, aki 10 éves plébánosi szolgálata alatt rengeteg anyagi és szervezési áldozattal újíttatta fel a templomot és környékét is.

Őszinte szívvel ajánlom a buzgó zarándoktestvéreimnek, hogy keressék fel a Mosolygós Szűzanya kegyhelyét és pihenjenek meg egy-két csendes órára Osliban.

Pavlicsek Zsolt CSR

Szűzanyámhoz

Miért kereslek-kutatlak?
Téged miért látogatlak?
Világnak sok szegletében,
Mindenhol felkeresnélek…

Zarándoklelkem akarja,
Hozzád bárhová utazzak…
Kitartó reménnyel menni,
Tiszteletem kifejezni.

Rózsafüzér Királynéja,
Imám segítséged hívja,
Sajgó lelkem gyógyítója,
Légy szívemnek szószólója!

Esd ki nekem szelídséggel,
Alázatos lelkiséggel,
Szent Fiadnál közbenjáróm,
Jó Atyámnál békebíróm!

Szentolvasó összes szeme,
Kicsiny hitem igazgyöngye!
Kegyes, drága égi Anyám,
Hű palástod borítsad rám!

Pavlicsek Zsolt CSR

AZ IMÁDSÁGRÓL

„Jézus azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni.
És az éjszakát Istenhez való imádkozásban töltötte.” (Lukács 6, 12.)

Amikor Jézus Krisztus idejött erre a bűnös világra, hogy Isten szeretetével megváltson minket, akkor hozta magával az Atyával való összetartó kapocsként az imádságot. Jézus számára tehát nem az volt a fontos, hogy az ima következményeként „kapjon” valamit (ezt gyakran felejtjük el), számára az Atyával való együttlét, a párbeszéd volt a fontos, amelyben önmagáról, munkájáról, küzdelmeiről beszélt.

Több mint hatvan éve esett meg velem – ma is előttem van a kép, mintha tegnap történt volna – az esti mese után édesapám azt mondta a kiságyamba hajolva: - Most tedd össze a kis kezedet, imádkozni fogunk! Az ezt követő néhány estén megtanította a következő rövid imát: „Gyenge vagyok erőtelen, jó Istenem Te légy velem. Angyalodat küldd el hozzám, hogy az éjjel vigyázzon rám. Ámen”.

Miután olyan világban élünk, ahol naponta újrakezdjük a harcot valamiért és valami ellen, én azóta is gyengének és erőtlennek érzem magamat és naponta újra és újra Istenemhez fordulok, kérve hogy legyen velem, vezessen gondolataimban, tetteimben, vigyázzon rám és szeretteimre a rohanó mindennapokban.

Szinte mindannyiunknak volt gyermek-imádsága amit soha nem felejtünk el és hitéletünk, hétköznapjaink, munkánk, a bennünket ért benyomások formálják, többnyire az idő múlásával egyre mélyítik imádságos életünket. Ha körbe nézünk, megláthatjuk, milyen sok ember viaskodik az imádkozás kérdésével, a fiatalabbak leginkább, a makacs ateisták, a kételkedők, a sikeresek és a bajban lévők, az egészségesek és a betegek egyaránt.

Idős korra ez a viaskodás szép lassan letisztul. **Életünk egy-egy fontos állomása igazítja csöndes imáinkat, megjelenítve számunkra az Evangéliumokban imádkozó Jézus Krisztus Urunk példáját**, mert a Bibliából tudjuk, hogy **Jézus** - sok minden más mellett - **sokszor, sokat imádkozott. Számára az imádság nem a vallásos élethez tartozó kegyes „rutin” szokás volt, hanem ez volt életének legfontosabb része.**

Hitéletem egyik fontos szegmense az a legutóbbi tíz év, amikor a Szent István Lovagrend lovagjaként – az eddig több mint 15 ezer kilométeren keresztül megtett zarándokúton, a Kárpát-medencében hordozhattam körbe Szent István királyunk ereklyésített kardjának másolatát. **Ennek a katolikus alapítású, ősi magyar lovagrendnek a protestáns tagozatában évről évre hirdetjük az elszakított országrészek magyar híveinek Szent István nemzetösszetartó, államalapító erejét.** Szívet-lelket melengető látvány az a szeretet, öröm, ragaszkodás, amivel a kicsi kápolnától a szabadtéri, hegyet-völgyet beborító, hatalmas katedrálisokat megtöltő istentiszteleteken közös imával, együtt dicsérjük az Urat, arra kérve, hogy megtarthassuk és gyakorolhassuk keresztény hitünket, egyházi és néphagyományainkat, hogy őseink nyelvén, magyarul dicsőíthessék az Urat ezen a helyen az eljövendő évszázadokban.

Az életnek lehetnek olyan pillanatai, amikor a hitetlenség vagy közömbösség, érzéketlenség, csüggedés, reménytelenség egy-egy pillanatra megerősödik. Sokan ilyenkor találják meg az Istent, megtanulnak imádkozni. Amikor „többes számban” imádkozunk, akkor elsősorban a magunk körül lévő szűkebb világra gondolunk: családunkra, gyülekezetünkre, hazánkra. Fontos, hogy **az imádságot nem elég „mondani”**. A sok bajunk figyelmeztet arra, hogy **ajkunk mozgásán kívül szívünket is meg kell nyitni Isten akarata előtt és minden tőlünk telhetőt meg kell tenni, hogy a világban Isten akarata uralkodjék**. *„Jöjjön el a Te országod.”* (Mt. 6, 10.)

Ugyanakkor felvetődik a kérdés: az-e az imádság célja, hogy az imádkozó ember csöndesen belenyugodjon mindabba, ami vele történik? Mondhatjuk, hogy semmi esetre sem, mert a *„Legyen meg a Te akaratod…”* (Mt. 6, 10.) üzenete nem az, hogy mindent elviselek, ami velem, vagy körülöttem történik, mert Isten így akarja. Ugyanis sok minden történik velünk és körülöttünk, amit Isten nagy türelemmel elvisel ugyan, de semmiképpen sem az Ő akaratából történik. **Aki számára Isten akarata szent, az nem válik mindenbe beletörődő, akarat nélküli emberré, hanem küzdő, harcos, tevékeny emberré lesz,** aki egy olyan áldott életformát folytat, amelyre sok szép példát látunk a keresztyén múltban.

Imádkozunk a mindennapi kenyerünkért, amin mindent értünk, ami életben maradásunkhoz nélkülözhetetlen. **Isten számunkra tartogatott kincsei: a hit, a szív tisztasága, a belső erő, az örökélet reménye** és még sok minden más. **Ezeket fogja össze szeretete.**

Jézus az ellenségért való imádkozást is kívánja tőlünk, amiért a tudatlanok közül sokan hirdetik, hogy Jézus a való élettől elrugaszkodott álmodozó, mert a lehetetlent követeli. Tegyük szívünkre a kezünket: őszintén eleget tenni ennek a követelésnek biztosan nehéz, talán olyannyira is, hogy természetfölötti erőre van hozzá szükség. De ez is a keresztyén élet csodáihoz tartozik, hogy Isten segítségével még ez sem lehetetlen.

A témához kapcsolódóan röviden szólni kell a betegeinkért elmondott imáért is. Sajnos szeretteinek betegségével csaknem minden ember találkozik. Nagy áldás a betegnek, ha tudja, hogy imádkoznak érte, már az orvosok közül is sokan tudják, milyen fontos az a beteg gyógyulása szempontjából, hogy lelkileg rendben legyen.

Az Evangéliumok kétségtelenül bizonyítják, hogy Jézus maga is imádsággal gyógyított. Ha valaki mindennapi imádságában rendszeresen imádkozott valakiért, akkor természetes, hogy hozzátartozója akkor is ott marad naponkénti imádkozásában, ha Isten elszólítja a földön élők sorából, mert **a szeretet örök, amit a halál nem téphet szét**.

Tasnádi Gábor CSR

A STEFANITA SZERETETSZOLGÁLAT HÍREI

Alapítványunk egy Sopron környékén élő hölgy és testvére kilakoltatásának megakadályozására 40.000 forint segítséget nyújtott. Átvállaltuk egy Budapesten élő többgyermekes édesanya Hi-Fi tornya javításának 10.400 forintos, valamint egy, szintén a fővárosban élő hölgy elektromos háztartási gépei javításának 20.000 forintos költségeit. Bicsérd Község Önkormányzata részére ruhaneműt, cipőket, edényeket, gyerekholmit, játékokat, gyerekbútorokat és babakocsit adományoztunk. A gombosi Turul szobor felállításának 800.000 forintos összköltségét Szeretszolgálatunk adománygyűjtésből finanszírozta. A jólelkű adakozóknak és áldozatkész rendtársainknak hálásan köszönjük a segítséget!

Nagy Magdolna CSR

SEGÍTSEN, HOGY SEGÍTHESSÜNK!

Kérjük támogassa Ön is a Stefanita Szeretetszolgálat munkáját. Felajánlásait az alábbi címre küldheti:

Stefanita Szeretetszolgálat Alapítvány
Levelezési cím: 1054. Budapest, Bank u. 1.
Számlaszám:
Pátria Takarékszövetkezet 65100149-11369754
Adószám: 18115453-1-41
IBAN szám: HU75651001491136975400000000

Hálásan köszönjük a segítséget!

HARANGSZENTELÉS PÉDERBEN

Nagy és csodálatos dolgokra vagyunk képesek akkor, amikor az emberi igyekezet találkozik az isteni akarattal. Biztos lehet a dolgában az, aki úgy tud előre haladni, hogy maga az Úr tapossa ki előtte az utat. Nincs más dolga, mint az Ő lábnyomát keresni és abban járva biztosan haladni a cél felé.

Valahogy így voltunk mi is ezzel a nagy munkával. Elmondhatjuk, hogy közösen csináltuk az Úrral. Mi a hitünket adtunk hozzá, és Ő megszervezett mindent. Küldött tervezőt, fafaragót, aki megrajzolta a terveket. Kiválasztotta a legszebb fákat a péderi Százholdas erdőben, elintézte, hogy kivágják és gerendákat fűrészeljenek belőle. Elküldte a fafaragót, aki egy hét alatt megfaragta, adott mellé sok-sok jóakaratú péderi embert, akik segítettek fúrni, faragni, emelni, cipelni, ha kellett. Volt aki egy délután tudott segíteni, mások napokig dolgoztak azon, hogy ma itt állhassunk és ünnepelhessünk.

Székelyvarságról, „Zsindelyországból" küldött fazsindelyeket. A kovácsnak adott ötleteket, időt és kézügyességet, hogy elkészíthesse a talpazatot, az angyalt és a harang szerkezetét. Még arra is volt gondja, hogy az alapozásnál a bérmunkába jött bágerista látva a nagy összefogást nem vett fel munkadíjat, mondván így ő is hozzájárulhat a nagy munkához.

Persze nem ment minden simán, zökkenőmentesen. Akadtak gondok, nehézségek bőven. Még egy kisebb balesetet is okozott egy gerenda. Na, én ekkor már tudtam valami nagyon jó, Istennek tetsző dolgot csinálunk, ha már a sátán is ennyire keresztbe akar nekünk tenni.

De mit érne mindez a sok munka, igyekezet harang nélkül? Tudta ezt a Jóisten is, hisz a harangláb már szinte ki volt faragva, de harangunk még nem volt. Ezért úgy igazította a dolgokat, hogy jó időben, jó helyen és jó emberekkel találkozzunk. És lássunk csodát a **Szent István Lovagrend Szeretetszolgálatán keresztül kaptunk harangot is.** Mondhatnák erre a hitetlenek, szerencsénk volt. Így is lehet nevezni az isteni gondviselést, de én inkább nevén nevezem: **velünk volt és velünk van az Isten.**

Így hát lett harangunk is. Nem hiszem, hogy van még egy ilyen harang a környéken. Egy, majd 120 éves harang, mely ezután itt, Péderben **hirdeti az Evangéliumot, az örömhírt, hogy van reményünk, mert lesz feltámadás!** Sorsában és történetével is ezt bizonyítja, hiszen amint látni lehet több helyen megsérült, a háború alatt egy katona golyóval átlőtte az oldalát. Lehozták a toronyból, nyelvét vesztve megnémult, meghalt a világnak.

Nagypénteki a történet. De mára új nyelvet kapott, újra a helyén van és amint hallani lehet minden seb, sérülés, golyó ütötte lyuk ellenére tisztán és szépen szólal meg. Ezért is hagytuk rajta a 120 év történetét. Nem tisztítottuk le, nem fényeztük ki.

Nagy utat járt be a harang, míg ideért hozzánk Péderbe. Köszönetet mondunk Petrekovich-Perjés Andrásnak és kedves feleségének Ágnesnek, akik a harangot nekünk felajánlották. Isten áldja meg őket jóságukért. *Christus vincit!*

Köböl Zoltán CSR

HIT ÉS SZERETET

Immáron sokadik alkalommal élvezhettük 2014. október 10-12 között az érdi Regina Mundi ciszterci zárda sororjai családias vendégszeretetét lelkigyakorlatunkon, amelyen összesen tizenheten vettünk részt.

Lelkivezetőnk *Dr. Gaál Endre* nagyprépost úr volt. A hely szellemének megfelelően a lelkigyakorlat minden előadását/elmélkedését a még televízió nélküli idők családi együtténeklését felidézve közös énekléssel kezdtük. Az *„Egybegyültünk ó nagy Isten buzgó imádásodra / Lelkünk méltó hadd lehessen isteni áldásodra”* kezdetű ének alátámasztotta az elmélkedés alaptémáját: **a keresztény küldetés és a keresztény közösség** mibenlétét.

A keresztény küldetéshez hozzátartozik - mint alapvető háttér - az imádság, a szeretet. A keresztény embernek Isten országát kell jelenvalóvá tennie a jótettei által, valamint az istenismeretet. A keresztény istenkép befolyásolja életünket, olyan mint a család: megvan benne az Atya, a Fiú és a Szentlélek. A család önállóságra nevel, így nem lehet az egyén tömegember, nem lehet manipulálni. Ezért próbálja a mai „felvilágosult” hatalom kisebbíteni a keresztény család jelentőségét és támadja az egyházat, mondván: az egyház szellemileg gúzsba köti az embereket.

Jézus apának nevezi a Mennyei Atyát - mint a földi ember apját - így hozza közvetlen „családi” közelségbe hozzánk. Istenképünkben igen fontos az apa/atya megszólítás, ami rezonál az apák családban betöltött szerepére, tekintélyére. A gyermek és az apa kapcsolata bontakozik ki az Isten-kapcsolatunkban. **A családot a szeretet kapcsolja össze, s aki szereteben él, Istenben él, Isten őbenne él.**

A keresztény közösségek küldetése, hogy immár egy nagyobb családban neveljen szeretetre, az egymás iránti odafigyelésre a hit továbbadására, a félremagyarázott Istenhit kiküszöbölésére. Sokan vallják magukat Istenhívőknek, de elvetik a közösséget, nem járnak templomba, mondván „én a magam módján vagyok hívő”. Ezek az emberek valójában nem keresztények, mivel **a Krisztus-hithez hozzátartozik annak közösségi megélése.**

Gaál Endre atya kitért még az Egyház emberi arcának bemutatására is, amely ugyan gyarló, de **törekednünk kell életünk jobbítására, a bűntelen életre.** Az Egyháznak két arca van: az emberi gyengeséget felmutató és az isteni erőt hordozó. **Hitünk segít abban, hogy felülkerekedjünk egyénileg és közösségileg is gyengeségeinken.**

Kása Sarolta CSR

SZÜLESSENEK TOVÁBBRA IS JÓ ÉS DERÉK FIAI SZENT ISTVÁN NÉPÉNEK

Szent István királyunk hitében, emberségében és hazaszeretetében is példaként állhat minden keresztény és minden hitetlen ember számára is. Csodálatos dolog, hogy nemzetünk legnagyobb ünnepe hozzá kötődik és általa a Kárpát-medence minden népéhez, az egész világ kereszténységéhez is.

Böjte Csaba testvér magyarázta egy felvidéki útja során, hogy **milyen jó tanító** is **volt Jézus.** A tanítók legjobbja. Mindent részletesen, türelmesen elmagyarázott, ha kellett ugyanazt többször is elmondta. **Példabeszédekkel mindenki számára érthetővé, láthatóvá tette, merre vezet az üdvösség útja.** Csak azt nem mutatta meg, hogyan lehet emberként, az ember összes esetlensége, gyengesége, bűnös mivolta mellett végigmenni rajta. Hát ezért lettek szentjeink, akik életükkel, munkájuk által példaként szolgálnak minden ember számára a jézusi tanítás gyakorlati megvalósításához.

Mi magyarok bizony cseppet sem szűkölködünk szentekben. **Jó lenne egy kicsit jobban odafigyelnünk rájuk, tanulni tőlük hitet, szeretetet, kitartást. Szent István királyunk** különösen is alkalmas erre, hisz mind **hitében**, mind **emberségében és hazaszeretetében is példaként állhat minden keresztény és** - talán ki lehet mondani - **minden hitetlen ember számára is**. Hisz országot alapított, olyan országot, melyben sok-sok évszázadon át megmaradtak egymás mellett népek, nemzetek, vallások.

Mostanság a szentistváni örökség pusztulását látom. De **egyúttal látom azt a ragaszkodást is** - bár egyre kevesebben vagyunk - **mellyel az emberek nem hagyják, nem akarják eldobni maguktól az üdvösség ajtajának kulcsát.**

Régi, nehéz, kicsit talán már kopott is ez a kulcs, de csak ezzel lehet bejutni abba az országba, melyről Jézus annyit tanított, beszélt egykoron. Ezzel a kulccsal Szent István királyunk minden év augusztus 20-án kinyitja az ajtót, az üdvösség ajtaját, hogy kicsit mögé láthassunk.

Sok-sok évvel ezelőtt voltam először Budapesten augusztus 20-án ünnepelni és azóta nem tudok szabadulni. Valami láthatatlan, megfoghatatlan erő hajt évről-évre vissza. Ott lenni a Bazilika előtt, érezni a tömeg testvéri ölelését, szó nélkül, egyetlen puszta pillantással akár egy egész életet elmesélni egymásnak. **Eggyé válni az egy Istenben, a Hazában és hinni, hinni egy Istenben, örök igazságban. Hinni a feltámadásban.**

Csodálatos dolog, hogy nemzetünk legnagyobb ünnepe Szent Istvánhoz kötődik és általa a Kárpát-medence minden népéhez, de kimondhatom, hogy **az egész világ kereszténységéhez is.** Mi is fejezhetné ezt ki jobban, mint az a szokás, hogy évről évre egy-egy vendég atya mond prédikációt az ünnepi szentmisén, augusztus 20-án. Az idén különösen is vártam az Ünnepet, hisz olyasvalaki jött tőlünk, hozzánk vendégségbe, aki pontosan tudja, mi az a régóta lappangó betegség, ami minket és a körülöttünk élő népeket legyengíti, pusztítva hitet, szeretetet, megértést, emberséget.

Orosch János nagyszombati érsek szépen, igazan és magyarul beszélt. **Érdekes, hogy Isten, amikor fontos dolgot akar tudatni az emberekkel, akkor azt egyszerű, mindenki számára érthető beszéd által teszi, ugyanúgy, ahogy Jézus is beszélt egykoron az emberekkel.** Ez most egy ilyen, egy valóban igaz és Szent beszéd volt.

Szent István királyunk is bizonyosan elégedetten fogott kezet Szent László királyunkkal, valahol ott fenn az égi seregben, mondván: - Látod szép ecsém, mégiscsak megérte annyit küzdeni, harcolni ezért a népért, ha még ma is ilyen derék fiai születnek!

Szülessenek továbbra is jó és derék fiai Szent István népének, jó magyarok és jó keresztények.

Köböl Zoltán CSR

KI IS ÍRJA SUMMÁJÁT EGÖR VÁRÁNAK?

(Varga Balázs és Winkler Márton rendtársaink felolvasóestjére reflektálva)

„Summáját írom Egör várának / Megszállásának, viadaljának, / Szégyönvallását császár hadának, / Nagy vigaságát Ferdinánd királnak.” – megvallom, ezen sorok jutottak először eszembe, amikor a „Lovagi költészet” tárgyában megrendezendő előadóestre hívogatott Varga Balázs és Winkler Márton rendtársam, melyen saját verseik felolvasására vállalkoztak lovagrendünk tagjainak körében. Mert a lovagi eszmék és életforma, a lovagiasság… ezek még csak-csak jelen vannak – ha másként nem, hát kívánalomként – jelen életünkben. De hogy egy lovag költő is legyen?! No, ez olyasminek tűnik, amely letűnt idők, régi korok ködébe vész.

Ezért hát nagy várakozással érkeztem az előadóestre, megszemlélni azt a két lovagot, akiket ugyan hiába ismerek évek óta személyesen, most mégis új, számomra ismeretlen oldalukról mutatkoztak meg.

Azután elkezdtem csodálkozni. Jéé, hát ezek Ady gondolatai… majd később: ezt József Attila is ugyanígy fogta meg… És azután rájöttem: mily igazságtalanul bánunk mind szentjeinkkel, mind költőinkkel, amikor valami tőlünk távol eső „magas polcra” száműzzük őket - sőt, mi több: micsoda önbecsapás, ha azt gondoljuk, ők valami „csudabogarak”, akiknek vajmi kevés közük van a „hús-vér” mindennapi élethez! *Gárdonyi Gézáról* például rögvest az *Egri csillagok* jut eszünkbe, meg sírfelirata: *„Csak a teste”.* Minő dicső (és persze igaz) gondolat! De micsoda kínlódás kellett ahhoz, hogy – barátjának szánt magánlevélben – ugyanez a Gárdonyi fájdalommal szülje világra e sorokat: *„Poéta boldog házas nem lehet, mert a házasság prózai műfaj.”* Figyeljük csak a jelenkori lovagköltőt, aki még a nemes eszmények kedvéért sem hajlandó elhallgatni; micsoda kínlódás jut időnként az ember osztályrészéül:

„Valahol mélyen mindenki rab,
Szökni akar, de a fal fogva tart,
Nincsen kiút, mert csapdába zár,
S nem menekülhet senki se már.

(…)

Valahol mélyen mindenki rab,
Eltakarja a rejtett titkokat,
Fél elmondani és magában tartja,
S ezzel a saját lelkét marja.

Valahol mélyen mindenki rab,
Dühében üti a rideg falakat,
Majd erőtlenül térdre hull,
Mert önmagán még ő sem úr.”

(Winkler Márton: A torony foglya – részlet)

A rend kedvéért sietve hozzáteszem: Marci sok más verse viszont arról tanúskodik, hogy a saját magával vívott csatát sikeresen megvívta… Viszont a cikk terjedelmi korlátai miatt inkább költőtársát hívom segítségül, aki látja, hogy a vívódás sem egyéb, mint előkészület a nemes csatára, amelyre a költő nemcsak Marcit, hanem mindannyiunkat invitál:

„Körülötted most már túl nagyra nőtt az éj
és a szívekből is rég eltűnt a remény,
lassan ki fog hűlni a szeretet lángja,
legyél annak az őre, most legyél fáklya!

(…)

Legyél fáklya! Adjál új hitet s reményt,
önmagad legyőzve küzdj az emberekért,
vezessed őket az ősi, tiszta fénybe
ahol majd mindenki már örökre élhet…

Legyél fáklya! Mert bármekkora is az éj,
azt mindig le fogja győzni a láng s a fény!

(Varga Balázs: Legyél fáklya! – részlet)

Mondják az okosok: a véletlen a Jóisten művészi álneve. Így véletlen hát, hogy az előadóest mottóján *Tinódi Lantos Sebestyén* örökbecsű sorai jutottak eszembe. Ezen az estén Balázs és Marci bebizonyították, hogy méltók a dicső elődök örökségét folytatni. *Christus vincit! Christus regnat! Christus imperat!*

Hock Gyula CSR

VERS

A KARD SZOLGÁJA

Végleg eldöntöttem, mely oldalra állok,
Egyértelművé vált az, hogy mit választok,
Mellém áll majd mindaz, ki bátor, s nemes lelkű,
S egyszerre tör fel a szívekből az eskü!

Kard és korona, kereszt és fáklya,
Győzhetetlen vitéz örökké szolgálja,
Törjenek bár ellene démoni seregek,
Hite, s bizodalma: soha el nem vesznek!

Csatában erejét imából meríti,
Olthatatlan tűz belülről hevíti,
Lovagi erények szabják meg életét,
Másoknak ajánlja önként szívét, lelkét!

Páncélján fényesen ragyog a napsugár,
Nem menekülhet, aki útjába áll,
Szép asszonynépnek nagy-nagy hódolója,
Ártatlan szíveknek furfangos rablója.

Békének idején ivásban és táncban,
Mint harcban, éppúgy jár élen mulatságban,
Költészet és zene nem áll messze tőle,
Összes tudománynak ő nagy tisztelője.

Választásom immár meg nem másíthatom,
Velem van örökké a legnagyobb oltalom,
A kard szolgájaként, míg világ a világ,
Hirdetve legnagyobb erény: a tisztaság!

Winkler Márton CSR

AZ ŐSÖK ÜZENETE

Tegnap este már kihalt a város,
csak az éj nem volt akkor magányos,
csillagok sem ragyogtak az égen,
mivel minden élő elenyészett…

Hajnalban búsan borongott a köd,
sírva fakadt a sírhantok fölött;
mert ezernyi láng járt rajtuk táncot,
lángok öntötték el a világot…

Bennük az ősök szelleme égett,
kiket már átvitt innen a végzet,
odaátra, amarra a partra,
hol a sorsnak már nincsen hatalma,
abba a tiszta és ősi fénybe,
mi örök értelmet ad a létnek…

A lángokkal az ősök üzentek,
s láttam múltunk, mi jövőnk is egyben:
Előlépett a ködből egy vitéz,
gyémántüllőre rakta fegyverét;

Szólt a kovács – ki erre megjelent –
„E régi kardból új fegyver legyen!”
S formált belőle tollat aranyból,
mivel az égre két sort írt akkor:
„Isten és haza mindenek előtt!
Ez ad majd neked harcodhoz erőt!”

Rám terítette erre a vitéz
ezüst keresztes harci köpenyét,
aztán kezembe adta a tollat,
s megszólalt akkor egy égi szózat:

„Most fogadjad fegyvered: tolladat!
Küzdjél bátran, győzzed le magadat!
Légy te is olyan, mint ez a vitéz,
jóért s igazért mindig tenni kész.
Harcolnod kell a sötétség ellen,
amíg szíved dobban rendületlen!”

Rajtam a köpeny, kezemben a toll,
új csata vár rám mindig valahol…

Varga Balázs Imre CSR

Stefanita Krónika
A Szent István Lovagrend (Cruciferi Sancti Stephani Regis) lapja
ISSN 2060-9906
VI. évfolyam, 2. szám. Alapítás éve: 2009. A kiadásért felel: Dr. Ferencz Csaba CSR, a Szent István Lovagrend Nagymestere. Szerkeszti és kiadja: Szent István Lovagrend. Honlap: http://stefanitalovagrend.communio.hu E-mail: stefanitalovagrend@freestart.hu. Felelős szerkesztő: Winkler Márton CSR. Nyomdai előkészítés: Bazsó Tamás. Nyomdai munkák: O Pont Bt. Ügyvezető: Győri Énok. A Szent István Lovagrend címe: H-1014 Budapest, I. Úri u. 49. Telefon: +36-1-355-27-76. Bankszámlaszám: Sberbank Magyarország Zrt. 14100000-34297249-01000005